

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BỐI HẢI THẠCH TIẾT LỘ ÂM MƯU

Bạch Tự Tại đánh xuống người Thạch Phá Thiên đến hơn hai chục đòn vừa quyền vừa chưởng. Lúc đầu lão còn nhớ tới lời bà vợ hăm dọa bỏ lên núi Bích Loa, chỉ vận dụng có ba, bốn thành công lực, vì sợ đả thương chàng.

Nhưng bất luận là quyền hay chưởng đánh trúng người, Thạch Phá Thiên chỉ rung mình một cái chứ chẳng hề chi.

Bạch Tự Tại vừa kinh ngạc vừa tức giận, lão ra đòn mỗi lúc một nặng hơn. Nhưng lạ thay, dù lão tăng gia công lực đến đâu, thủy chung vẫn không sao đánh ngã được Thạch Phá Thiên.

Bạch Tự Tại gầm thét om sòm, lão vận hết sức bình sinh để ra chiêu.

Chỉ trong khoảng khắc, trong thạch lao chưởng phong, quyền phong xô đẩy âm ầm. Những xiềng xích trên cột đá rung lên loang loảng không ngớt.

A Tú cảm thấy hô hấp khó khăn, cơ hồ nghẹt thở. Tuy nàng đã tựa lưng vào cánh cửa mà vẫn khó chịu vô cùng. Nàng đành mở cửa nhà lao, chạy ra ngoài. Nàng đứng ngoài dòm vào thấy gia gia liên tiếp giáng quyền hết thoi này đến thoi khác trúng vào mình Thạch Phá Thiên. Nàng tối tăm mặt mũi, không nỡ nhìn cảnh đau lòng này nữa, liền xoay tay đóng cửa lại.

A Tú trong lòng xaouyến, chấp hai tay trước ngực, khẩn thềm:

-Xin đức thượng đế phù hộ cho hai người tử đấu đừng ai bị thương để xảy chuyện lôi thôi. Hay hơn hết là hai bên bất phân thắng bại rồi ngừng tay.

Nàng tựa lưng vào cửa đá mà vẫn rung chuyển không ngớt. Những xiềng xích sắt va chạm vào nhau bật lên thành tiếng mỗi lúc một vang dội. Nàng sợ quá cơ hồ ngất đi. Nàng tưởng chừng dưới chân mặt đất cũng bị lung lay.

Không biết thời gian đã bao lâu. Đột nhiên cửa đá không rung chuyển nữa. Xiềng xích sắt cũng hết bật tiếng loảng xoảng. A Tú đứng ngoài dán tai vào cửa lắng nghe động tĩnh thì trong nhà thạch lao yên lặng như tờ, không còn một chút tiếng động nào cả. Giả sử nàng nghe tiếng đánh nhau dữ dội tới trời long đất lở cũng không khủng khiếp bằng sự yên lặng này. Nàng tự hỏi:

-Gia gia thắng hay Thạch lang thắng ? Nếu gia gia thắng thì nhất định người đã đắc ý luôn miệng cười ha hả. Trường hợp mà Thạch lang thắng thì tất chàng đã đẩy cửa ra

kêu mình rồi. Làm sao không thấy một thanh âm nào cả ? Chẳng lẽ có người bị thương rồi chẳng ? Hay là cả hai người cùng kiệt lực mà chết hết ?

A Tú nghĩ tới đây sợ quá, người nàng run lên bần bật. Nàng đưa tay từ từ đẩy cửa đá ra, song hai mắt vẫn nhắm chặt không dám nhìn tình hình trong nhà thạch lao. Nàng chỉ sợ mở mắt ra ngó thấy thấy chết nằm lẫn dưới đất.

Sau một lúc khác lâu nàng khẽ hé mắt ngó vào thì thấy Bạch Tự Tại và Thạch Phá Thiên, cả hai người đều ngồi bệt dưới đất. Bạch Tự Tại hai mắt nhắm nghiền, còn Thạch Phá Thiên thì trên môi thoáng lộ nụ cười nhìn nàng.

A Tú thở phào một cái nhẹ nhõm. Nàng giương mắt lên nhìn thấy rõ Thạch Phá Thiên đưa bàn tay phải ra đặt lên lưng Bạch Tự Tại. Nguyên chàng đang vận khí để trị thương cho lão.

A Tú kinh hãi cất tiếng gọi:

-Gia gia ! Gia gia bị thương rồi ư ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Lão gia bị nghệt thở một chút, chỉ một lúc là khỏi ngay.

Đột nhiên Bạch Tự Tại đứng phắt dậy lớn tiếng quát:

-Cái gì mà nghệt thở ? Ta ... chẳng thở được là gì đây ?

Lão vung chưởng lên toan đánh xuống đỉnh đầu Thạch Phá Thiên. Song lão chợt nhớ tới hai bàn tay đã bị sưng lên đau đớn vô cùng. Lão liền giơ lên coi thì thấy hai bàn tay đã sưng thật to thành tròn ửng như quả cầu, chỗ đỏ thẫm chỗ tím bầm, phát chưởng này mà đánh xuống người Thạch Phá Thiên thì e rằng chính bàn tay lão phải vỡ nát trước.

Lão ngẩn người ra một chút rồi hiểu ngay. Nguyên nội lực của Thạch Phá Thiên cường mạnh trên đời hiếm có. Lão đánh mấy chục chiêu quyền, chưởng đều bị nội lực chàng hất ngược lại. Quyền chưởng đánh vào chàng mà chẳng khác chi đập vào tường đá. Đối phương chưa bị thương thì bàn tay lão đã không chịu nổi, rồi cảm thấy ngấm ngầm đau buốt tựa hồ muôn ngàn mũi kim đâm vào. Sau lão đá luôn mấy cước thì chân cũng bị sức mạnh hất ngược lại.

Bạch Tự Tại đứng thộn người ra một lúc rồi nói:

-Hồng rồi ! Hồng rồi !

Lập tức bao nhiêu ý niệm đều nguội lạnh như tro tàn. Lão nghĩ lại những câu mình nói võ công đệ nhất từ cổ chí kim gì toàn là lời khoác lác bịp đời.

Lão lượm xiềng chân lên mắc vào chân tay mình. Lách cách mấy tiếng ! Lão tự khóa lại rồi. Đoạn lão cầm chùm chìa khóa ném mạnh vào tường đá. Tiếng chát chúa

vang lên, tia lửa bắn ra tung tóe. Mấy chiếc chìa khóa cong vẹo hết không còn mở khóa được nữa.

A Tú hốt hoảng la lên:

-Gia gia ! Gia gia làm sao vậy ?

Bạch Tự Tại xoay mình lại quay mặt vào vách đá nói:

-Bạch Tự Tại này tội nghiệt thâm trọng. Bây giờ ta ở lại đây quay mặt vào tường để sám hối. Các người ra cả đi ! Tú nhi hãy lên núi Bích Loa mà ở quách, vĩnh viễn đừng trở về thành Lăng Tiêu nữa.

A Tú cùng Thạch Phá Thiên ngơ ngác nhìn nhau, không biết làm thế nào.

Hồi lâu A Tú mới trách oán chàng:

-Vụ này chỉ tại Thạch ca sính cường hiếu thắng mà ra.

Thạch Phá Thiên kinh ngạc đáp:

-Ta ... ta có làm gì đâu ? ta không đánh một quyền nào trúng gia gia Tú muội cả.

A Tú nguýt chàng nói:

-Người chỉ là gia gia tiểu muội thôi ư ? Thiên ca kêu người bằng gia gia là nhục lắm hay sao ?

Thạch Phá Thiên ngấm ngầm sung sướng trong lòng, chàng khẽ kêu:

-Gia gia !

Bạch Tự Tại xua tay nói:

-Đi đi ! Đi mau đi ! Người mạnh hơn ta. Ta là con cháu người, người mới là gia gia ta !

A Tú lè lưỡi ra nói:

-Gia gia lại nổi nóng nữa rồi ! Tôn nữ phải đi n ối với Sử bà bà mới được.

Hai người ra ngoài thạch lao đi về phía nhà đại sảnh.

Thạch Phá Thiên hỏi:

-A Tú ! Người nào thấy ta cũng bảo ta là Thạch Trung Ngọc. Cả Thạch trang chúa lẫn Thạch phu nhân cũng không phân biệt được, mà sao Tú muội lại không nhận lầm?

A Tú đỏ mặt lên một chút, rồi sắc mặt lại lợt lạt. Nàng dừng bước lại.

Lúc này hai người đang ở trên một lối đi nhỏ trong vườn hoa. Người A Tú hơi lão đảo. Nàng phải vịn vào một gốc cây bạch mai mới đứng vững. Sắc mặt nàng vừa non nớt vừa trắng bạch cũng giống như cánh hoa mai, nàng định thần lại đáp:

-Gã Thạch Trung Ngọc kia toan bài vũ nhục tiểu muội. Tiểu muội cảm tức quá phải gieo mình xuống vực thăm tự tận. Đại ca ! Đại ca có chịu giết gã để tiểu muội được hả nổi cảm tức này không ?

Thạch Phá Thiên ngần ngừ đáp:

-Gã là đứa con yêu độc nhất của ông bà Thạch trang chúa. Thạch trang chúa cùng Thạch phu nhân đối với ta thiết hết lòng tử tế. Tú muội ! ... Ta không thể giết con trai hai vị đó được.

A Tú cúi đầu giấu cho đôi giong lệ chảy xuống má. Nàng nghẹn ngào nói:

-Tiểu muội mới yêu cầu Thiên ca một việc đầu tiên mà Thiên ca đã chối từ. Sau này ... nhất định Thiên ca rẽ rúng tiểu muội cũng như gia gia đối với Sử bà bà. Tiểu muội đi mách Sử bà bà và má má đây !

Nàng nói xong, điểm chân phải xuống vọt người chạy đi. Thạch Phá Thiên gọi:

-A Tú ! A Tú ! Tú muội hãy nghe ta nói đã !

A Tú bưng mặt đáp:

-Đại ca không giết gã thì vĩnh viễn tiểu muội không nhìn mặt đại ca nữa !

Miệng nói chân vẫn bước đều, chớp mắt đã đến trước nhà đại sảnh.]

Thạch Phá Thiên sòng vai nàng đi vào thì thấy trong nhà đại sảnh kiếm quang lấp lánh. Bốn người đang đánh nhau kịch liệt.

Bạch Vạn Kiếm, Thành Tự Học và Tề Tự Miễn ba người cùng vung kiếm vây đánh một lão già râu ngắn mặc áo thanh bào.

Thạch Phá Thiên cất tiếng gọi:

-Tạ lão bá ! Lão bá mạnh giỏi ạ ! Bấy lâu cách biệt bữa nay mới lại được gặp mặt.

Nguyên lão già đó chính là Tạ Yên Khách ở Ma Thiên Lãnh.

Tạ Yên Khách bị ba tay đại cao thủ phái Tuyết Sơn vây đánh mà vẫn ung dung như thường. Lão múa hai tay không để đối phó với ba thanh trường kiếm. Chẳng những lão không tỏ vẻ nhọc mệt chút nào, lại còn chiếm được thượng phong.

Bất thành linh Tạ Yên Khách nghe tiếng người la gọi liền đưa mắt nhìn ra. Bất giác lão giật mình kinh hãi la hoảng:

-Sao lại thêm gã này nữa ?

Những tay cao thủ đang lúc tranh phong đâu có thể sao lãng tâm thần được.

Giữa lúc Tạ Yên Khách giật mình kinh hãi, Bạch, Thành, Tề liền nhân lúc đối phương hốt hoảng trong nháy mắt phóng kiếm đâm vào bụng lão.

Ba người cùng học một thầy, cùng ra chiêu Minh Đà Tuần Túc. Thế kiếm vừa mau lẹ vừa hiểm độc.

Thạch Phá Thiên thấy mũi kiếm đụng đến áo thanh bào của Tạ Yên Khách hốt hoảng kêu lên:

-Phải cẩn thận đó !

Đồng thời chàng nhảy vọt vào nắm sau lưng Bạch Vạn Kiếm nhắc bổng người hất lên.

Tiếp theo hai tiếng “rắc rắc”. Tạ Yên Khách trong lúc nguy cấp thi triển tuyệt kỹ Bích Châu Thanh Chưởng. Tay phải lão hất gãy thanh trường kiếm của Tề Tự Miễn, tay trái hất gãy thanh trường kiếm của Thành Tự Học.

Hai phát chưởng này tuy lão phát ra mau lẹ phi thường mà cũng bị hai thanh kiếm đâm rách toạc áo thanh bào hai vệt dài. Tiếp theo lão xoay song chưởng nhả nội lực ra.

Thành, Tề hai người bị bắn văng đi lưng giáng vào vách đá đánh huých một tiếng. Rừng cột rung lên. Đất cát đổ xuống như mưa rào.

Bỗng nghe đánh bốp một tiếng ! Thì ra Bạch Vạn Kiếm đã tát Thạch Phá Thiên một cái.

Tạ Yên Khách đưa mắt nhìn Thạch Phá Thiên rồi lại ngó gã thiếu niên Thạch Trung Ngọc ở trong góc nhà. Trong lòng lão rất đổi kinh nghi cất tiếng hỏi:

-Hai người sao lại giống hệt nhau ?

Thạch Phá Thiên buông Bạch Vạn Kiếm xuống nét mặt hớn hở vui mừng. Chàng lên tiếng:

-Phải chăng lão bá đến đây để cứu cháu ? Cháu vẫn bình yên. Các vị ấy không giết cháu đâu ... Cháu đa tạ lão bá.

Rồi chàng quay lại bên này nói tiếp:

-Đình Đình Đang Đang ! Thạch đại ca ! Cả hai vị cũng đến đây ư ? Thạch trang chúa ! Thạch phu nhân ! Tạ ơn trời đất ! Bọn họ không gia hại đến hai vị. Sư phụ ! Gia gia lại tự đeo xiềng tay xích chân vào rồi, không chịu ra ngoài nữa. Gia gia biểu sư phụ lên núi Bích Loa đi !

Trong giây lát chàng lên tiếng nói với Tạ Yên Khách, Đình Đang, Thạch Trung Ngọc, vợ chồng Thạch Thanh và Sử bà bà mỗi người mấy câu trên đây.

Chàng nói bằng một giọng rất cao hứng, rất dũng dạc. Ai nghe thấy đều giật mình kinh hãi.

Tạ Yên Khách ngày trước ở trên đỉnh Ma Thiên Lãnh một mình rèn luyện Bích Châu Thanh Chưởng. Nào lúc lão hứng chí muốn thử xem bản lãnh mình đã đến đâu, liền phát huy toàn bộ nội lực để ra chiêu.

Đúng lúc ấy Trước Thủ Thành Xuân Bối Hải Thạch thống lĩnh tám tay cao thủ bang Trường Lạc đến Ma Thiên Lãnh nói là để đón bang chúa họ về. Họ dựng đứng lên bang chúa ở trên núi.

Tạ Yên Khách vừa ra một chiêu đã bắt được Mễ Hoàn Dã. Nhưng sau lão cùng Bối Hải Thạch động thủ thì một là họ Bối bản lãnh hơn người, hai là lúc ấy nội lực lão

đã bị hao tán hết. Lão thu tàn lực ra chiêu “Văn Thừa Võ Úy” để chống với chưởng lực của Bối Hải Thạch, lão biết ngay nếu còn đánh lâu tất bị thất bại.

Thế rồi Ma Thiên Cư Sĩ Tạ Yên Khách nhân lúc chưa lộ vẻ thất bại đã lập tức bỏ đi.

Tạ Yên Khách khét tiếng giang hồ là nhân vật bản lãnh kinh người từng ban phát Huyền Thiết Lệnh khiến ai nấy đều muốn tranh đoạt thì đâu phải hạng tầm thường ? Lão đánh ra một chưởng rồi rút lui ngay. Tuy lão chưa bị thất bại rõ ràng nhưng để người xông thẳng vào nơi căn cứ bức bách phải xuống núi là một sỉ nhục vô cùng trong đời lão.

Tạ Yên Khách kiểm điểm lại lần ấy sở dĩ lão chịu để người áp bức là do sự luyện công hết sức mà ra. Giả tử gặp lúc nội lực sung túc và lấy một chọi một với Bối Hải Thạch thì ít ra trong mười phần lão chắc đến bảy tám là mình thắng cuộc. Nếu không báo được mối thù này thì đâu phải là bậc trượng phu ?

Tạ Yên Khách liền quyết định cơ mưu trước rồi mới hành động sau. Lão tìm vào một nơi hẻo lánh luyện thêm mấy tháng cho môn Bích Châu Thanh Chưởng đến xuất thần nhập hóa, không còn sợ ai nữa mới tìm đến tổng đà bang Trường Lạc ở Dương Châu.

Tới đó, lão đã phóng chưởng đánh chết sáu tên hương chủ khiến cho bang Trường Lạc lập tức phải chấn động.

Khi ấy, Thạch Phá Thiên đã bị Đinh Đang lừa gạt đánh tráo lấy Thạch Trung Ngọc đưa đi rồi.

Sau khi Thạch Phá Thiên theo mọi người phái Tuyết Sơn về thành Lăng Tiêu chịu tội, Thạch Trung Ngọc toan cùng Đinh Đang xa chạy cao bay. Không ngờ bang Trường Lạc chỗ nào cũng bố trí đông người dò xét. Chưa tới nửa ngày đã gặp Thạch Trung Ngọc và đưa gã về bản bang.

Thạch Trung Ngọc không sao được đành tạm thời mạo xưng là Thạch Phá Thiên rồi sẽ tính kế sau. Gã là tay cực kỳ lanh lợi. Trong bang Trường Lạc từ trên xuống dưới gã đều nhắm mắt, tính nết ai thế nào gã cũng hiểu cả. Gã muốn giả trang làm Thạch Phá Thiên mà không để mọi người nghi ngờ so với việc Thạch Phá Thiên giả mạo gã còn dễ hơn nhiều. Nhưng gã có tật giật mình không dám làm oai làm phúc như khi làm bang chúa hồi trước.

Hàng ngày gã chỉ ru rú trong phòng, không ra ngoài mấy khi. Ai hỏi đến đại sự trong bang thì gã chỉ ậm ừ không có quyết định chi hết. Mọi người trong bang Trường Lạc cũng chỉ mong đến kỳ hạn là gã đi đảo Long Mộc phó ước. Gã không hỏi han đến mọi việc, họ càng yên thân.

Hôm ấy Tạ Yên Khách đến tổng đà bang Trường Lạc, phóng chuồng đánh chết sáu tên hương chủ. Sáu tên này ngày trước đã theo Bối Hải Thạch lên Ma Thiên Lãnh nên lão đều nhớ mặt.

Mễ Hoàn Dã ngày trước đã bị lão bắt, bây giờ lão cũng nường tay và bảo hắn đi kêu Bối Hải Thạch ra.

Ngoài Mễ Hoàn Dã còn một tên hương chủ nữa vâng mệnh ra ngoài làm việc chưa về tổng đà, nên mới thoát khỏi kiếp nạn.

Ngày trước Bối Hải Thạch đến Ma Thiên Lãnh đón được Thạch Phá Thiên về. Lão mới phóng ra một chuồng đã bức bách Tạ Yên Khách phải bỏ đi. Tuy lão biết việc này còn rắc rối, vẫn ngấm ngầm lo lắng. Lão thấy chuồng pháp của Tạ Yên Khách tuy tinh thâm mà nội lực lại bình thường, nên lão cũng muốn nổi danh trong võ lâm ngang hàng với Tạ Yên Khách rồi lão chẳng thềm để ý đến vụ kia nữa.

Sau Bối Hải Thạch phát giác: Thạch Phá Thiên không phải là Thạch Trung Ngọc, biết mình đã vô duyên vô cớ đắc tội với một tay cao thủ võ lâm, thì trong lòng ngấm ngầm hối hận. Nhưng việc tiếp thể đồng đi dự yến Lạp Bát Cúc là việc cấp bách vô cùng. Trong bang chẳng thể không có bang chúa để đương đầu hứng lấy vụ này. Lão liền nhân lúc Thạch Phá Thiên bị hai luồng nội lực âm dương xung đột làm cho bất tỉnh. Dùng tay làm dấu vào mình Thạch Phá Thiên.

Nguyên Thạch Trung Ngọc ngày trước được Bối Hải Thạch cùng mọi người đưa lên làm bang chúa rồi sau mấy bữa gã lại bỏ trốn đi. Bối Hải Thạch bắt được gã về, liền lột quần áo ra giam lại khiến gã không trốn được nữa. Nhưng về sau Thạch Trung Ngọc lại trốn thoát. Trên người gã có những dấu vết hoặc thương tích gì đều bị Bối Hải Thạch nhìn rõ hết.

Bối Hải Thạch tuy không phải là y sinh chính thức nhưng lão bị bệnh lâu ngày thành ra biết thuốc. Lão rất cao minh về y thuật. Bao nhiêu dấu vết trong mình Thạch Trung Ngọc lão đều nhớ rất rõ. Những dấu vết trên vai trên đùi và mông đít Thạch Phá Thiên được chế tạo giống hệt như Thạch Trung Ngọc không sai một ly.

Thậm chí tình nhân gã là Đinh Đang, kẻ thù là Bạch Vạn Kiếm và cả song thân gã là vợ chồng Thạch Thanh cũng bị lừa gạt.

Bối Hải Thạch nghĩ rằng Thạch Trung Ngọc đã trốn thoát đi lần thứ hai mà gã lại là một tay giáo quyết lạnh lợi tất không xuất hiện trước ngày Lạp Bát, nên lão phải làm liều. Chẳng những lão gạt người ngoài, mà chính Thạch Phá Thiên về sau cũng tin là thật không nghi ngờ gì nữa.

Ta nên biết rằng Thạch Phá Thiên và Thạch Trung Ngọc tuy tướng mạo giống hệt nhau nhưng không thể giống hết mọi chỗ được. Có điều sau khi đã coi đúng mấy vết

tích thì người nào cũng yên trí quá rồi, dù có chỗ nào không giống nhau cũng bỏ qua không kể đến.

Thạch Phá Thiên vốn không hiểu nhân tình thế thái nên những việc kỳ dị chàng không sao hiểu được mà chỉ tin vào lời nói của người ngoài. Chàng cũng cho là sau khi bị bệnh nặng một thời gian nên quên sạch những việc trước.

Dè dặt hai sứ giả Thiện, Ác đảo Long Mộc thực có tài cao hơn người tìm ra được Thạch Trung Ngọc, thành ra bao nhiêu mảnh khoé của Bối Hải Thạch đều bị phanh phui.

Tuy Thạch Phá Thiên đã chịu tiếp nhận bang chúa bang Trường Lạc để hứng lấy kiếp nạn cho bản bang, nhưng Bối Hải Thạch không khỏi dờ dằng dạng hình.. lão tìm chỗ kín ẩn lánh không dám thò mặt ra nhìn Thạch Phá Thiên nữa. Vì thế vụ Thạch Trung Ngọc giả làm Thạch Phá Thiên rất khó lừa bịp Bối Hải Thạch mới không bị bại lộ.

Bối Hải Thạch nghe tin Tạ Yên Khách đã đánh chết sáu tên hương chủ thì lượng sức mình không tài nào thắng được. Một mặt lão ra nhà đại sảnh để chu toàn mọi việc, một mặt lão sai người mời cho bằng được Thạch bang chúa ra đối phó.

Thạch Trung Ngọc từ chối hai ba lần. Những người vào mời toàn là hương chủ đà chủ đứng chật ních cả trong phòng. Một người đưa tin đến nơi:

-Bối tiên sinh cùng lão họ Tạ đang kịch đấu ở ngoài sảnh đường, xin mời bang chúa ra lược trận ngay !

Có người nói:

-Bối tiên sinh bị Tạ Yên Khách đánh trúng một chưởng vào bả vai. Tay trái tiên sinh xử dụng không linh hoạt được nữa.

Người lại bảo:

-Bối tiên sinh chém đứt được nửa tay áo Tạ Yên Khách. Tạ Yên Khách thừa cơ đánh một chưởng vào trước ngực Bối tiên sinh.

Người khác lại bảo:

-Bối tiên sinh ho sù sụ miệng ứa máu tươi. Bang chúa mà không ra thì Bối tiên sinh khó lòng thoát chết.

Có người lại nói khích:

-Lão họ Tạ lớn tiếng khoác lác. Lão bảo hai bàn tay bằng thịt của lão có thể đánh bay cả bang Trường Lạc đi. Bang chúa mà không ra thì lão phóng hỏa đốt tổng đà của chúng ta !

Thạch Trung Ngọc không sao được, đành mặt dạn mày dày bước ra nhà đại sảnh. Gã định bụng năn nỉ bồi tội với Tạ Yên Khách. Ngờ đâu, Tạ Yên Khách vừa trông thấy gã liền giật mình kinh hãi la gọi:

-Cầu Táp Chủng ! Té ra là người !

Lúc này Bối Hải Thạch nằm co ro dưới đất, hơi thở chỉ còn thoi thóp. Vạt áo đầm đìa máu tươi.

Thạch Trung Ngọc tự biết bản lĩnh mình kém Bối Hải Thạch xa. Bối Hải Thạch còn thế mà mình có đấu với lão thì một là thất bại hai là việc mạo xưng Thạch Phá Thiên cũng bị bại lộ. Hơn nữa người phái Tuyết Sơn mà biết rõ chân tướng thì có thể mất mạng trong khoảng khắc.

Gã nghe Tạ Yên Khách la gọi như vậy, đành nhẫn nại hàm hồ đáp:

-Té ra là Tạ tiên sinh !

Gã có biết đâu Cầu Táp Chủng là tên Thạch Phá Thiên. Tạ Yên Khách vừa thấy mặt liền nhận lầm gã là Thạch Phá Thiên.

Tạ Yên Khách cười lạt nói:

-Hay lắm ! Hay lắm ! Té ra thằng lỏi con đã làm bang chúa bang Trường Lạc !

Câu chuyện ngày trước khiến lòng lão không khỏi xao xuyến. Ngày đêm lúc nào lão cũng nghĩ đến tám Huyền Thiết Lệnh mà lão đã lấy lại được ở gã ăn xin Cầu Táp Chủng. Trước lão đã lập lời trọng thệ là ai trao lại tám lệnh bài kia cho lão thì bất cứ ra hiệu lệnh gì, dù gặp nguy nan đến đâu, lão cũng phải làm cho bằng được. Lão xoay chuyển ý nghĩ rất mau, rồi bụng bảo dạ:

-Hồng bát ! Hồng bát ! Thằng cha Bối Hải Thạch thiệt là tâm cơ ghê gớm ! Hắn biết mình lấy lại Huyền Thiết Lệnh ở trong tay gã Cầu Táp Chủng liền nghĩ trăm phương ngàn kế đến Ma Thiên Lãnh đón gã về đưa lên làm bang chúa bù nhìn. Dụng ý của hắn không ngoài mục đích yêu cầu mình nghe hiệu lệnh của bang Trường Lạc. Tạ Yên Khách hỏi Tạ Yên Khách ! Người tự phụ là bậc thông minh quán thế. Thế mà thất cơ một chút để tự đâm đầu vào bẫy. Rồi đây, họ làm dao làm thớt, mình làm cá làm thịt, không còn ngày ngóc đầu dậy được nữa.

Ta nên biết một người đã lâm vào tình trạng hữu sự thì bất cứ gặp tình cảnh nào cũng không tự chủ được nữa. Kẻ trèo tường vượt ngục thì tường chừng khắp thiên hạ chỗ nào cũng có công sai nã bắt mình. Hung thủ phạm án thì nơm nớp lo sợ mọi người đều ngờ cho mình. Thanh niên nam nữ chung tình với nhau thì cho là một câu nói, một động tác của đối phương đều vì mình mà phát ra, tâm sự Tạ Yên Khách lúc này cũng vậy.

Lão càng nghĩ lại càng khiếp sợ, chắc hẳn Bối Hải Thạch đã bố trí cơ quan lợi hại từ trước. Hai mắt lão đăm đăm nhìn Thạch Trung Ngọc để chờ xem gã ra lệnh cho mình làm việc gì. Lão bụng bảo dạ:

-Giả tử thằng lỏi này ra lệnh cho mình chặt hai tay đi thì từ đây sẽ thành phế nhân sống dở chết dở biết làm thế nào bây giờ ?

-----o0o-----